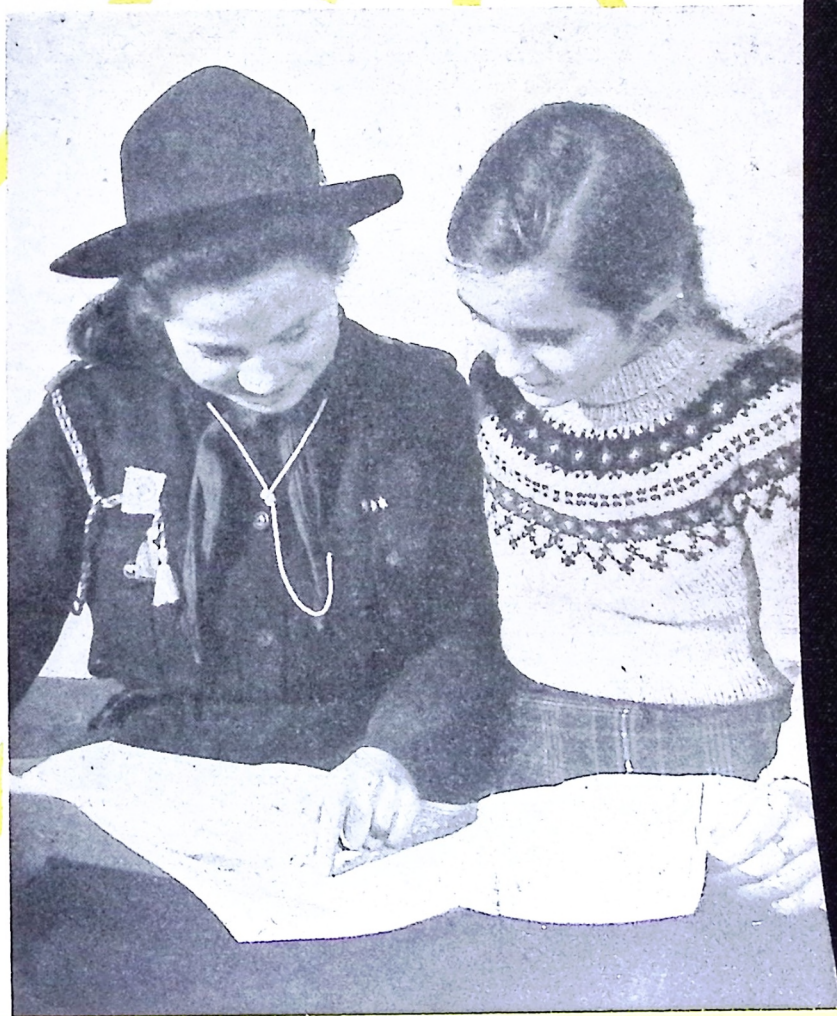

Tryk: Thore Andersen

Pige- sneiderne

På patruljeførerlejrene

I de sidste 3 blade har der været oplysninger om de 5 patruljeførerlejre, som distrikterne afholder til sommer. Har I læst disse artikler og studeret chancer og muligheder for at komme med. Hvilken lejr bliver mon mest spændende — og hvilken passer bedst med fars og mors sommerferie og med troppens eller divisionens lejre — og hvilket sted i landet har mest nyhedens interesse? Nu er vi inde i maj, og tidsfristen udløber den 15. maj — så nu er det på tide at få et resultat ud af alle overvejelserne og få tilmeldelsen sendt af sted.

En week-end i marts samledes alle lederne af de forskellige patruljeførerlejre på Jægergården for at høre om, hvad nu de andre skulle foretage sig i deres lejre. I hele week-enden blev der ikke snakket om andet end de planer og morsomme ting, som I, der kommer med i lejrene, skal foretage jer. Hvad skal I så opleve? Jo, I vil alle lære, hvordan man indretter sig godt og praktisk i en lejr. I nogle lejre skal der laves mad patruljevis, i andre skiftes patruljerne til at lave maden til hele flokken. Alle skal ud og have morsomme og spændende oplevelser på et løb ud fra lejren og på ture til omegnens seværdigheder.

Og mon så alle I, der er de heldige og som får chancen til at komme med, er klare over, at det kræver noget af jer. I må forberede jer på to ting: på at kunne yde noget til fælles bedste og på at være modtagelige, så I kan bringe noget med hjem til jeres patruljer og jeres troppe.

På korpsrådsmødet i år blev det vedtaget at stille en sum penge til disposition for disse lejre. De patruljeførere, der skal deltage i en trops- eller divisionslejr, og som også gerne vil med i en af patruljeførerlejrene, men har svært ved at få råd til det, kan ansøge om et tilskud på op til 25 kr. Ansøgningen med angivelse af, hvilken lejr du har meldt dig til, sendes inden 15. maj til din tropsfører.

På Fæno

vil der i perioden fra Sct. Hans til 1. august være brug for 6—8 raske, sunde, glade, søde, arbejdsomme, kvikke, oplagte spejdere til hjælp for køkkenchefen. Der bliver tid til badning, sjov og sport.

Træningsperioderne fordeler sig således:

26. juni— 4. juli	10. juli —18. juli
3. juli —11. juli	17. juli —30. juli.

Ydermere efterlyses et hold pionerer af samme kvalifikationer i perioden 24. til 30. juli. Jobbet kræver gode kræfter, og man lærer meget af det afvekslende arbejde. Prisen for opholdet er både for pionerer og køkkenhjælpere 15 kr. Fæno ligger såpas midt i landet, så man kan cykle dertil og derved spare rejseudgifterne.

Herved opnår man med andre ord en god chance for en billig og glad sommerferie i godt kammeratskab.

Tilmeldelse inden 15. maj til korpskontoret i Odense.

Vandrerkort

Fornyelse og udstedelse af vandrerkort sker ved henvendelse til *korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.*

Det gamle vandrerkort indsendes — eller i de tilfælde, hvor det drejer sig om erhvervelse af et nyt vandrerkort: medlemskort og pasbillede, ca. 5 × 5 cm — tillige med frankeret svarkuvert samt betalingen vedlagt i frimærker.

Priserne er følgende:

Enkeltvandrerkort	2,50 kr.
Førervandrerkort	4,00 —
Familievandrerkort	1,00 —

Førervandrerkort for førere over 18 år og familievandrerkort udstedes kun i forbindelse med et enkeltvandrerkort.

Vandrerkort sendes *ikke* pr. efterkrav, men skal forudbetales.

Vi appellerer til førerne om at lade disse oplysninger gå videre til deres spejdere, når disse ønsker at bestille eller forny vandrerkort; det vil spare dem og os for mange skrivelser frem og tilbage og dermed lette forretningssgangen.

2 ledige stillinger på depotet

Har du lyst til at få arbejde i korpsets egen forretning med spejderudstyr, har du nu en chance, hvis du er 18—25 år og er i besiddelse af de nedenævnte kvalifikationer, idet vi søger

til ekspedition m. m. en spejder med interesse og evner for forretning,
til fakturering m. m. en spejder med pæn håndskrift og dygtig til regning.

Begge stillingerne ønskes gerne tiltrådt snarest. Løn 500—550 kr. eller efter kvalifikationer.

Skriftlig ansøgning med afskrift af anbefalinger sendes til

Inge Ehrenskjöld,
Lundsgade 6, København Ø.

POSTBOX

Med mellemrum er jeg nødt til at fortælle lidt om, hvorledes Postboxen arbejder og virker, for hvert år vokser der nye pigespejdere op, der er så vidt, at de interesserer sig for det internationale i spejderarbejdet og derigennem får interesse for fremmede pigespejdere i andre lande, og så læser man i „Pigespejderne“, at der er så og så mange i den eller den alder fra et eller andet land ude i den store verden, der ønsker at korrespondere med en dansk pigespejder på en bestemt opgiven alder. Alt passer hende, land, sprog og alder, og hun beder i et brev Postbox-sekretæren sende hende adressen. Da bladet kun udkommer een gang om måneden, er adressen i mellemtiden sendt til en anden, der bad om en adresse, hvor alt passede i omtalte adresse, og så begynder arbejdet for Postbox-sekretæren; hun sender et brev til det lands Postbox, som ikke fik nogen adresse, hun opgiver navn, alder, stilling i korpset, specielle interesser o. s. v. Hvis nu Postbox i det omtalte land ikke har en adresse liggende, der passer, så sætter hun ønsket i sit lands blad, og så venter hun på den, der melder sig. Se, alt dette er grunden til, at *du* ikke altid får svar med adressen med førstkommande post. Ofte har jeg udenlandske adresser liggende i månedsvis, ja, i halve år, men det kan jo ikke nytte, når man er 12 år og ønsker en penneven fra Nordnorge, da at sende en adresse på en fra Grækenland på 21 år. Ofte sender jeg et lille beklagende brev til en, der længes noget så voldsomt efter at få en penneven, men at svare alle ville blive for omstændeligt og dyrt.

Altså: får I ikke omgående en adresse, så er det, fordi der ingen findes i passende alder eller sprog, men ønsket er afsendt til det ønskede land, og så er der bare at vente, til der er fundet en, som *du* vil få glæde af, navnlig hvis du holder ved hende, så I engang kan mødes, når I er blevne gifte og mødre; det har jeg oplevet flere gange blandt mine „kunder“. Der er også de internationale lejre at se hen til, hvor man mødes, og de private invitationer til at komme og besøge Pennevennen.

Ja, hvad var livet uden Postbox'en i Danmark?

Fromse

2 pigesp. fra Schweiz 15—16 år. 1 pigesp. fra New Zealand, 16 år, hendes bedstefar er fra Frederikshavn, vær så god Frederikshavn, det må da være noget for jer, hun forstår en lille smule dansk. — 1 pigesp. fra U. S. A., ca. 12—13 år, har sendt et langt brev, der fortæller om hendes spejderarbejde. — 1 pigesp. fra Chicago, ca. 12 år,

Den danskskrivende pigesp. fra Canada er forlængst givet bort, hendes slags kunne jeg have haft brug for masser af gange.

Fromse

En spændende indbydelse fra Frankrig

6 danske spejdere (over 15 år) indbydes til Federation Francaise des Eclaireuses' store lejr på les Cournettes i Provence 19.—29. juli.

Lejren bliver på ca. 1000 deltagere fra mange forskellige lande, og programmet indeholder spændende ture, olympiade, sport m. m. mere.

Deltagelse i lejren koster 400 fr. frcs. pr. dag, ca. 8 d. kr., og det oplyses, at rejsen Cannes—Cournettes retur koster 375 fr. frcs.

Store spejdere, som er interesserede i at komme med i denne lejr, og som er sunde og raske (lejrens beliggenhed i de franske søalper kræver gode kræfter) bedes indsende ansøgning gennem tropsføreren til korpskontoret i Odense inden den 15. maj.

FRU IDA THORBEK

er blevet

★ ★ ★ ÆRESMEDLEM ★ ★ ★

AF DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

den 4. april 1954

*Så varmt vi dig takker for alle de år,
som i tidens mølle er malet,
fordi du stod og til stadighed står
for os spejdere som idealet.*

*Du var altid oplagt og altid glad,
der lued en ild bagved øjet.
Der var aldrig noget, som du ikke gad,
vi har altid kun mødt dig fornøjet.*

*Livet har mødt dig med talrige krav,
og dem alle har du honoreret,
korpset dig mægtige opgaver gav,
men vist aldrig du har kværuleret!*

*At være beredt og at gøre sit bedste,
det skal vi jo alle, store og små,
men det „bedste“ for dig betød vist det „meste“,
og aldrig at standse, men fremad at gå.*

*For dig var det sport kun at gøre det svære,
de umulige ting tog blot lidt læng're tid.
Du ejed en livstro, som helt kunne bære,
viljen var seig som den jernhårde flid.*

*Så siger vi dig tak, at du gik ad en vej, der
viste os andre, hvad vej vi skal gå,
tak fra os alle, fordi du var spejder,
en af de bedste og gladeste blå!*

Egernpatruljen...

IV

Knap er de snavsede snebunker langs veje og grøfter forsvundet, førend Puk og Gitte, berusede af den første forårssol kommer stormende til patruljemøde og i munden på hinanden spørger Prik: „Skal vi ikke snart i patruljelejr? Vejret er så dejligt — og du har lovet os ...“

Naturligvis var alle „Egerne“ ellevilde efter at komme afsted og allerhelst med det samme, men Prik holdt igen. For at overbevise de andre om, at patruljen måtte styre sin udlængsel lidt endnu, slog hun op i „Regler for patruljelejr“ og læste:

Patruljelejr i telt må kun finde sted i tiden 15. maj til 15. september.

Så bestemte man sig for en week-end sidst i maj, hvor lørdag var månedslov — og den første halve time til det patruljemøde gik med at lægge planer og genopfriske minder fra sidste års lejr. — — —

I den kommende tid havde Prik og Top travlt med at finde en lejrplads, og det var slet ikke så nemt, når alle reglerne skulle overholdes. Tilsidst rådførte de sig med tropsføreren, der straks havde svar på rede hånd. „Kunne I ikke tænke jer at tage ud til skovrider Jensen? Dér var jeg på besøg engang i efteråret, og skovrideren tilbød, at vi gerne måtte komme derud og ligge i lejr. Skal jeg ringe og spørge?“ — Og det blev så hos skovrider Jensen, at „Egerne“ skulle slå sig ned. De lavede forslag til lejrprogram — og med nogle tilføjelser og ændringer blev det godkendt af TF og tropsrådsformanden, og så fik Top travlt med at skrive lejrprogrammer. Hun kunne klapre lidt på sin fars skrivemaskine — og med tungespidsen i den ene mundvig og 2 stive fingre på tangenterne skrev hun lejrprogrammer til spejderne og deres forældre.

De to sidste patruljemøder før week-end'en gik med at efterse teltet og pakke gryder, pletter og pander samt økse og spade ud af vinterhiet.

Det er lørdag eftermiddag. Vi finder Egernpatruljen på en solrig plet. Nogle ligger på ryggen og bare stirrer op på de hvide skyer, andre ligger på maven i græsset og ser på de mange blomster, der vokser rundt omkring. De hviler ud ovenpå cykleturen og efter at have rejst teltet og indrettet lejrpladsen. Det er gået som en leg — alle har været hjælpsomme og oplagte — og efter arbejdet kommer hvilen. Vi lister os hen ved siden af den lille klynge „glade blå“ og lytter til deres samtale.

„Åh, hvor er det dejligt“ — det er Puk, der giver sig.

„Fjorten“, kommer det tørt fra Lotte.

Prik: „Hvad er det, du tæller, er det skyerne?“

Lotte: „Nej, det var fjortende gang een udbrød: Åh, hvor er det dejligt det er da unødvendigt at sige; vi kan alle li' at være her.“

„Ja“, siger Kit, „vel ka' vi li' det, men man må også sige det. Det er, som om man bliver helt propfuld indeni, når alting er så friskt og smukt som i dag. Det er som en sikkerhedsventil at få lov til at stønne: „Åh, hvor er det dejligt!“ Forresten er jeg ikke sikker på, at du ser det samme som jeg. Prøv lige at se rigtigt på den lille viol dér — sikken farve og sikken duft. Og se guldstjernen og nellikeroden — og de gule engblommer dernede ved åen — kom vil du med ned og plukke nogle?“

„Hej, vent lidt!“ — Prik kalder de to tilbage. „I ved jo, at vi først kommer hjem i morgen ved 4-tiden — og så er jeres blomster forlængst visne og I kaster dem bort. I morgen, lige inden vi kører, kan I plukke hver en buket og tage den med hjem ...“

Fra en af de andre kommer en lille stikkende bemærkning om, at blomsterne tager sig bedre ud i græsset end i en vase.

„Må vi ikke også tage nogle bagegrene med hjem?“ spørger Gitte.

„Jo,“ svarer Prik, „skovrideren har givet os lov, men vi skal huske at skære grenene af, ikke rive dem af, og vi må passe på ikke at tage topskuddene, så ødelægger vi træerne.“

Vips: „Ja, vi byboere er rigtig dumme, når vi kommer ud på landet. Vi havde engang en dejlig tur til Vester-skoven — og en af os glemte at lukke et led, så flere af koerne gjorde sig til gode i havremarken, og det var jo ikke så godt. I kan tro, efter den tid skal jeg nok huske at lukke de led, jeg går igennem ...“

Ja, og en anden gang var vi med i et økseløb, og for at komme hurtigere frem til en post, skød vi genvej; vi troede, det var en almindelig græsmark, og så var det en nysået havremark — og det økseløb vandt vi ikke, selvom vi nåede først frem.“

Prik: „Og så husker I også nok, at I ikke må gå på stengærderne her omkring — kan I ikke se, hvor smukke de tager sig ud der langs med skovbrynet — det ville være en skam at ødelægge dem.“

Kit: „Og man må heller ikke kaste æggeskaller eller papir.“ Og så tilføjer Kit, Jeppe Aakjærs lille vers:

Naturen er altid ædel og ren,
har ingen aviser, der flyver.
Gør du Guds mark til en rendesten,
jeg agter dig ej ved en styver.

Bo.

Hvem vil være med i

„HINDBÆRLEJR“ på Jægergården?

Mange af jer må have hørt om Jægergården. Hvis I ikke har, skulle I bede jeres tropsfører vise jer billederne, der har været i Førerbladet, og fortælle jer om korpsets nyerhvervelse.

Foruden det dejlige hus er der næsten 7 tdr. land med lejrplads, have og et ret stort areal med hindbær. Dem sælger vi til en marmeladefabrik for på den måde at tjene lidt penge.

Men se — de skal plukkes! Vil I være med?

Nu skal I høre planen:

Der arrangeres 2 lejre på Jægergården, den første fra 7.—18. juli, den anden fra 18.—29. juli. For at deltage skal I have været spejdere i mindst 1 år og være anbefalet til lejren af jeres tropsfører. Der bliver 20 deltagere i hver lejr. I skal intet betale for lejren, blot selv sørge for rejsen derop, og som raske spejdere kan I lave en cykletur ud af denne.

Programmet omfatter: hindbærplukning, kammeratligt samvær gennem ture, svømning, lejrball og hvad der følger af oplevelser og instruktioner i forskellig spejdersport.

Vi kan love jer gode og morsomme dage med kammerater fra andre troppe, og tilmed bliver I en slags pionerer, der som de første er med i noget nyt og spændende i korpsets historie.

I skulle drøfte sagen med jeres tropsfører. Hvis hun synes, det er en god idé, bed hende så skrive et kort til Jytte Feddersen, Jægergården, Ørnholmvej, Snekkersten, med angivelse af, hvor mange i troppen der vil af sted. De af jer, der må deltage, vil så få tilsendt en tilmeldelsesblanket, som jeg gerne vil have tilbage senest den 10. juni.

Jytte Feddersen

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Uh, ved du nogen leg,
der er så spændende og sjov,

som den, at lege gemme
i en rigtig grantræskov.

Og allerbedst, når man er
støget ned fra træets top,

det er at komme hjem
og ryste nåle af sin krop!

SOMMERENS blomster TIL VINTERENS husflid

Det er maj — og sommeren er på vej!

Snart vil det blomstre frodigt i mark og eng — og vi spejdere vil glæde os særligt over den danske flora — hvorfor ikke samle noget af denne pragt og gemme den, så vi kan glæde os endnu længere over den.

På vore ture i mark og skov må vi naturligvis passe på ikke at skænde naturen, derfor plukker vi kun de blomster og planter, vi har brug for. Lad os gå nænsomt til værks og lad os ikke hærge det sted, hvor vi har været.

Nogle af jer har sikkert allerede i skolen lært, hvordan man samler blomster og presser dem og laver et herbarium. Til herbariet er det vigtigt at samle eksemplarer af blomsterne på et sådant udviklingstrin, at de viser flest mulige enkeltheder, desuden er det vigtigt at få rod evt. jordstængel med — det, vi skal beskæftige os med, er blomster, der i presset tilstand vil tage sig ud som dekoration på forskellige ting. Særlig egnet til dette formål er: bellis, kodriver, anemone, stedmoderblomst, smørblomst, engnellikerod, vild gulerod, blåklukke, forskellige græsser — og navnlig bregner. Fine bregneblade er meget dekorative, så dem kan vi godt samle en del af.

Vi starter en tidlig morgen — og plukker blomsterne, medens de endnu har nattekøligheden i sig. For at få dem velbeholdent hjem, må vi med-

bringe en botanisk kasse, hvor planterne kan ligge uden at tørre ind eller krølle. Nu er det jo ikke alle, der er i besiddelse af en sådan fin kasse, og man kan da også klare sig på en anden måde ved at lave en indsamlingsmappe af 2 stk. krydsfinér på størrelse med en halv avis. Indmaden af mappen er netop aviser lagt en gang sammen. Krydsfinérpladerne danner mappens over- og underside og er holdt sammen med 2 remme — evt en tredje til håndtag.

Efterhånden som vi finder egnede eksemplarer, lukker vi mappen op, tager en avis ud og anbringer blomsten på avisen. Det gælder om at lægge planten så fladt som muligt. Hvert blad skal ligge helt udbredt, og blomsterne ordnes og glattes. Hvis stænglerne er meget tykke, kan de trykkes flade med bagsiden af en kniv. Det betaler sig at anvende tid og omhu med denne første behandling af blomsterne. For at opnå et godt resultat kan man ordne den venstre side af planten først, denne holdes på plads af venstre hånd, medens den højre hånd ordner resten.

Så drager vi hjem med udbyttet, og nu skal blomsterne hurtigst muligt ud af aviset og forsigtigt lægges mellem nogle ark vandsugende gråt papir, som fås i enhver boghandel — det benævnes plantepressepapir. Vi retter igen omhyggeligt planten, så den ligger helt flat. Hvert presse-

ark kan anbringes i en avis, og det hele lægges nu i pres. Presset skal være ligeligt fordelt, derfor er det praktisk at lægge en træplade over bunken og ovenpå denne noget tungt, f. eks. mursten, lodder eller strygejern. Pressen skal så stå i ro på et tørt, varmt sted, og den skal stå temmelig længe — ca. 3 uger eller 1 måned — inden man kan være sikker på, at blomsterne er tilstrækkeligt tørre.

Jeg har tit været ked af, at mine smukke, blå kornblomster og blåklækker helt har mistet farven under presningen. Nu har jeg imidlertid ladet mig fortælle, at man kan redde farven ved at lægge blomsten mellem 2 stykker papir og stryge kronbladene tørre med et ikke for varmt strygejern, inden man lægger hele planten i pres.

Og hvad skal vi så bruge de pressede blomster til i vinterens løb? Her er et par idéer.

Jeg havde en kedelig lampeskærm, der trængte til at blive fikset op. Derfor sorterede jeg de pæneste, pressede blomster fra og prøvede løseligt at fordele dem langs lampeskærmens nederste kant, så de dannede en smuk blomsterbort. På spidsen af en stoppenål tog jeg lidt danalim og satte det forsigtigt på blomsternes nederste del og fortsatte

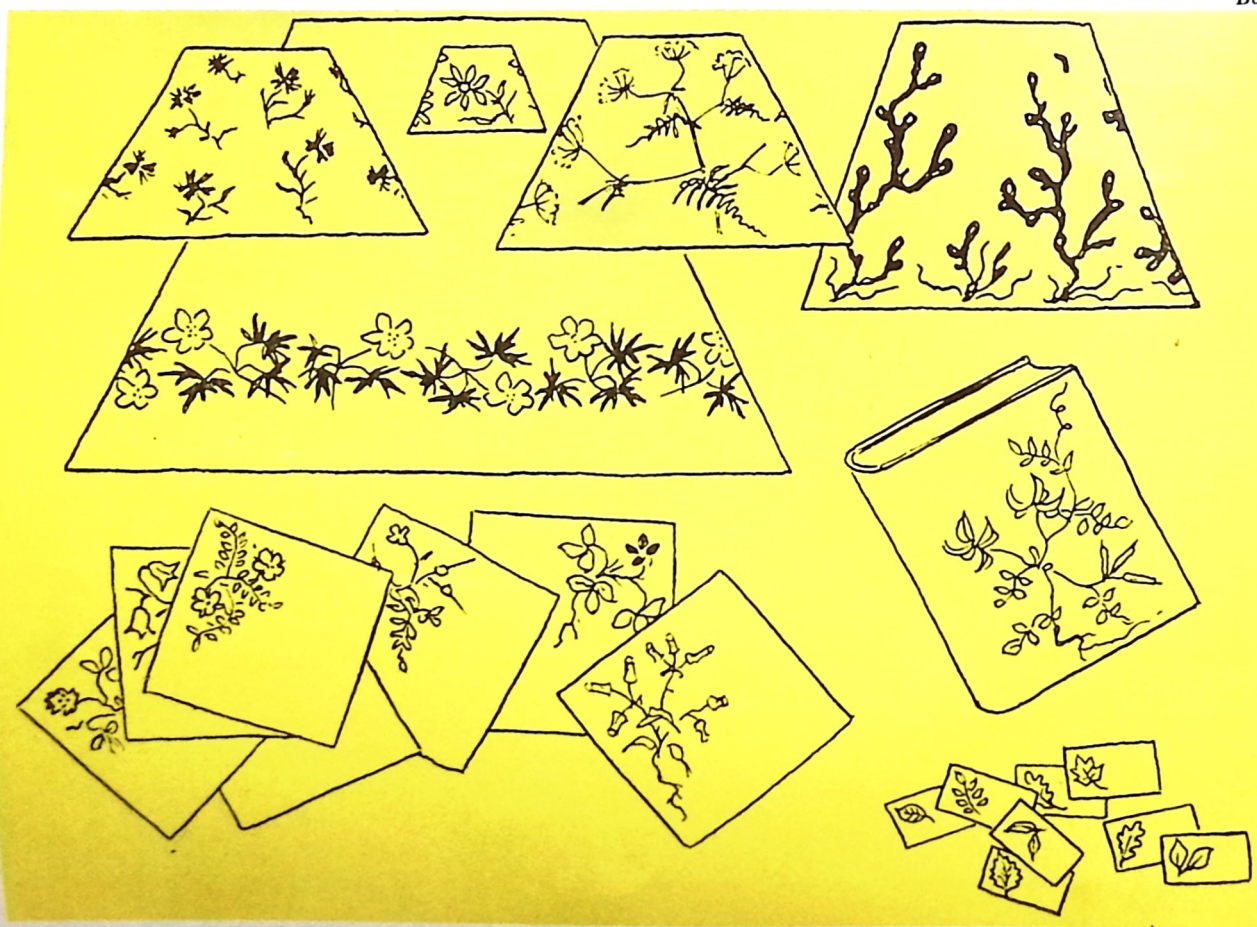
opefter, til hele blomsten var limet på — det er et arbejde, der skal udføres med nansom hånd. men med lidt øvelse kan det give et godt resultat. Da alle blomster sad fast til skærmen, gav jeg den et tyndt lag celluloselak over det hele med en fin Pensel — og jeg må sige, jeg var forbløffet over resultatet, da skærmen kom på bordlampen og lyset blev tændt.

Hvis du holder sommerferie ved stranden, skulle du prøve at samle nogle alger. De ser ikke særlig spændende ud, som de ligger og flyder i vandet, men bliver de presset på den rigtige måde, vil du blive overrasket over deres skønhed. De kan også med held anvendes til at dekorere lampeskærme med.

Bordkort og papirservietter bliver endnu mere spændende med en lille presset blomst i hjørnet — og du kan også bruge blomsterne til kort, som du på særlige dage kan sende til venner og bekendte.

Og hvad mener du om at dekorere forsiden til en gæstebog med vilde planter fra den mark, hvor du nu i sommer skal ligge i lejr — jeg er sikker på, at din lejrsvært vil synes om sådan en gave.

Bo.

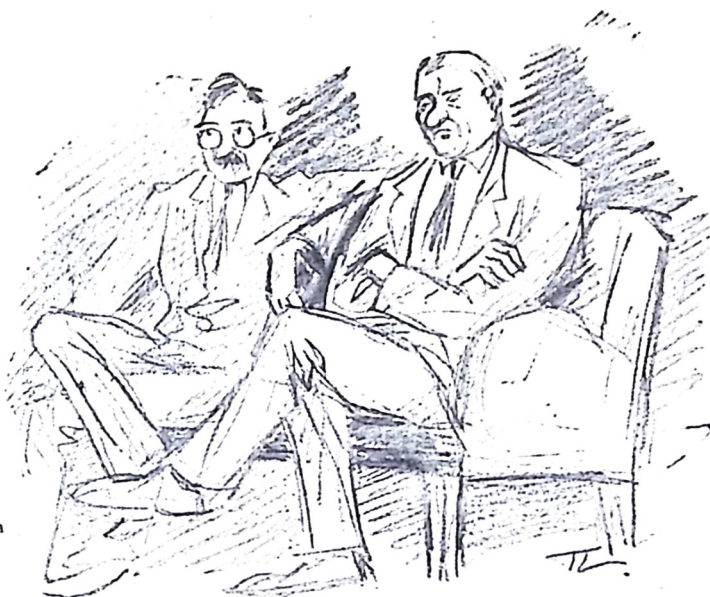
En spændende rejse...

Vera Armstrong

III

(forkortet oversættelse fra
The Guide)

★

„Kom, mor, lad os gå i en fart,“ sagde Jill rød i kinderne og vendte sig bort. Forst da hun sad i sikkerhed bag i vognen bag den indfødte chauffør, og var på vej væk fra lufthavnen, sagde Jill: „Jeg ville nu ønske, far var her. Bare han dog var her.“ Men ud over det ville hun ikke sige noget. Hun havde besluttet, at hun i hvert fald ville holde hemmeligheden for sig selv indtil hun mødte sin far. Han ville nok vide, hvad der skulle gøres. Der var ingen grund til at gøre moderen ængstelig. Hun slap ikke sin taske hele dagen, og hun lagde den under sin hovedpude om eftermiddagen, da moderen holdt på, at hun skulle hvile sig efter den lange rejse.

Til deres overraskelse kom faderen hr. Morton, om eftermiddagen. Efter at han og lille Jill var faldet i hinandens arme, sagde han, „jeg er ked af det, men jeg tror ikke, jeg kan tage med jer i morgen. Mellem os sagt er vi på sporet af noget meget vigtigt lige nu. Som din mor allerede ved, har der været en del falsknerier på det sidste, og vi har grund til at tro, at der i løbet af de sidste 24 timer er blevet bragt noget ind i landet, som er af vital betydning for vor opdagelse af, hvor

disse falsknerier stammer fra. Uheldigvis er den mand, som skulle bringe dette noget, hvad det nu er, blevet opholdt eller holdt tilbage i Cairo. Vi håber på, at han kommer med en senere maskine, men jeg må under alle omstændigheder være her, når han kommer.“

„Hvad vil falsknerier sige, far?“ spurgte Jill.

„Det vil sige, at der er trykt falske pengesedler, og at folks underskrifter er forfalskede,“ forklarede hr. Morton, „der har været en bunke 100-rupi-sedler i omløb, som må være fremstillet af en bande meget dygtige falskmøntnere. Det er temmelig nedslående, at den mand ikke er kommet, som vi ventede, for vi mener, at han har et endeligt bevis på, hvor falsknerierne stammer fra, ligesom vi mener, han nu ved, hvem lederne er, og hvor de kan opspores.“

„Du ved vel ikke noget om ham?“ spurgte Jill, „hvordan han ser ud eller den slags?“

„Det er en ung fyr,“ var svaret, „han ser godt ud. Han er meget intelligent, og han har gjort et andet strålende stykke detektivarbejde for nylig. Derfor er jeg temmelig sikker på, at han ikke er blevet fanget —

i hvert fald ville jeg tro, at han ikke har det bevis på sig, som vi har brug for. Han skal nok komme frem på et eller andet tidspunkt og på en eller anden måde, men derfor er det, jeg ikke vil forlade banken de første dage. Så I to må tage til Darjeeling i morgen uden mig, jeg kommer, så snart jeg kan.“

„Kan vi ikke vente på dig i de dage, far, åh, lad os vente,“ tiggede Jill. Det er meget morsommere for os at skulle rejse sammen, og det er så spændende med denne falskneri-affære.“

Faderen lo, „jeg er nu ikke sikker på, det ville være særlig spændende for jer at vente. Forresten kunne min mand jo have været med den flyvemaskine, som du kom med!“

„Det var derfor, jeg spurgte dig, hvordan han så ud,“ sagde Jill.

Faderen så hurtigt på hende. „Kan du huske, om nogle af passagererne blev i Cairo? Gjorde dit spejderøje dig ære, lagde du mærke til, om nogen blev tilbage i Cairo?“

„Ja, der var faktisk en, der blev tilbage.“ Jill gjorde sig al tænkelig umage for at tale roligt, skønt hun syntes, at den lille pakke i hendes taske næsten brændte hul i den. Skulle der være nogen forbindelse mellem pakken og falsknerierne? Det var næsten for meget at håbe på. Men Jill var bestemt på, at hun måtte holde sit ord til den fremmede mand, og hun var ikke sikker på, om hun kunne betro sig til nogen nu, ikke en gang til sin far. Hun fortsatte: „Den mand, der sad ved siden af mig i maskinen fra London, forlod den i Cairo. Det var en lidt fordægtigt udseende mand, høj, mørk, han bar en mørk filthæt. Ja, mor, han lignede meget den mand, der var rodet op i den affære med min skuldertaske i lufthavnen.“

„Med hvad?“ spurgte faderen hurtigt.

Hun gav ham en kort beskrivelse af begivenheden i lufthavnen, men afholdt sig stadig fra at tale om den pakke, hun havde i samme taske.

Sent på aftenen kom der en telefonopringning til hr. Morton.

„Jeg er ked af det,“ sagde han, idet han bojede sig for at give sin kone et kys, „men jeg er nødt til at tage hen på kontoret nu. Der synes at være nyheder. I skal ikke sidde oppe og vente på mig, for jeg kommer måske sent hjem. Og send Jill i seng, hun må stadig være træt efter rej-sen.“

En halv time efter ringede telefonen igen, det var en kort og meget foruroligende meddelelse om, at hr. Morton havde været genstand for et overfald, der var blevet skudt på ham, mens han kørte sin vogn. Han syntes ikke at være blevet alvorligt såret, men han var blevet bragt på hospitalet, og en automobil var på vej for at hente fru Morton, så hun straks kunne se til ham. „Åh, mor, lad mig kore med,“ bad Jill. Fru Morton så lidt bekymret ud og var i tvivl om, hvad der var rigtigst, men i virkeligheden var hun ikke glad ved under disse omstændigheder at lade datteren blive alene hjemme, så hun tog hende med sig.

På hospitalet hørte de, hvad der var passeret. Der var blevet skudt på vognen, chaufføren var dræbt på stedet, men hr. Morton selv var kun let såret. Bevæbnede banditter havde gennemrodet vognen og hr. Morton selv, men da de ikke fandt det, de søgte, havde de efterladt ham og den døde chauffør. Han havde standset en forbipasserende vogn, og man havde hjulpet ham og kørt ham til hospitalet.

„Men hør nu her, I to,“ sagde han til sin kone og sin datter, som stod ved siden af hans seng, I må gøre noget for mig. Tag den vogn, som hentede jer herhen. Chaufføren er en yderst pålidelig mand. Tag hen til kontoret og bed Benjamin, som i kender, om at give jer min specielle brevbunke, han vil vide, hvad det er for en. Han bliver på kontoret hele natten og holder vagt. Sig til ham, at hvis nogen skulle vise sig, skal de sendes herhen. Kom så tilbage til

mig, når I har dokumenterne. Skynd jer så meget, I kan, og stands ikke undervejs.“

Fru Morton havde dokumenterne under armen, da de kom ud af kontorbygningen. Hun var gået ind i vognen, og Jill skulle lige til at følge hende, da hun følte, at nogen bagfra greb hende i hendes venstre arm og trak hende tilbage. Da hun så sig tilbage, så hun i lyset fra gadelygterne, for det var ganske mørkt nu, det kendte mørke ansigt, manden fra lufthavnen.

„Lad mig gå,“ sagde hun rasende og trak sin hånd til sig. Den unge chauffør havde bemærket, hvad der skete, han røg ind imellem Jill og den påtrængende mand. Der opstod et lille slagsmål, Jill benyttede lejligheden til at smutte ind i vognen ved siden af moderen. Kort efter sprang chaufføren ind og startede, men ikke hurtigt nok, den fremmede sprang ind på sædet ved siden af chaufføren. Jill klemte moderens hånd i mørket.

Da Jill med bankende hjerte spurgte sig selv, hvad der nu skulle ske, vendte manden sig pludselig om og sagde kort: „Vær beredt. Spejderlovens paragraf 7. Sig ikke noget.“

Jills hjerte sank helt ned i hendes sko. Hvad skulle alt dette betyde? Stemmen var ikke den dybe, barske, som hun huskede, og dog var hun sikker på, at dette var den mand, der havde angrebet hende før. Selvom hun var bange, lænede hun sig dog fremover, idet hun dog stadig holdt moderen fast i hånden. Hun ville gerne se, om denne mand bar den ring, som hun havde lagt mærke til hos den natlige gæst i Cairo, men han havde hænderne i lommen, hun kunne ikke komme til at se, hvad hun ville. Efter en kort kørsel standsede vognen, manden sprang ud og åbnede døren fra fru Morton. Jill ville følge hende, men manden forhindrede hende deri. Han gav fru Morton en kort besked og sprang ind i vognen igen, satte sig ved siden

af Jill, og vognen startede på ny. Hun prøvede at åbne døren for at springe ud på må og få, men han greb fat i hende. „Det er, som det skal være, Jill,“ sagde han stille og fast. „På spejderare. Du må have tillid til mig, for både dit liv og mit er i fare. Hold hovedet klart og lad være at sige noget.“ Så mumlede han noget i en indisk dialekt til chaufføren, og vognen susede afsted i en vanvittig fart. Jills hoved var som en bikube, alt hvad hun havde læst om kidnapping, rovere og overfald hvirvlede rundt i hendes hjerne, mens hun sad sammenkrøbet i det ene hjørne og ventede på, hvad der mon nu skulle ske. Hvor langt de kørte, havde hun ingen idé om. Men pludselig sagtnede vognen farten og standsede. Det var bælgravende mørkt. Men hun kunne høre stemmer. Hun følte igen den fremmedes hånd gribe hendes og hans stemme hviske: „Stol på mig, Jill, for din egen skyld, såvel som for din fars og for min. Paragraf 7 i spejderloven.“

Jill kunne aldrig helt tydeligt erindre sig, hvad der nu skete. Hun blev ført ind i et værelse, der var ganske smukt møbleret i indisk stil, en vifte summede over deres hoveder, men tykke gardiner hang for vinduerne og tætte portierer dækkede dørene. Der var tre mænd, to sad i en lav sofa, mens hendes egen ven eller fjende — hvad skulle hun tro? — stod ved siden af hende med hænderne på ryggen.

„Nå?“ sagde en af mændene i sofaen. Han var stor og grov og skaldet.

„Dette er pigen,“ sagde manden ved siden af hende, „du må hellere selv spørge hende ud. Men du får ikke andet end ja eller nej ud af hende, hun synes ikke at kunne sige andet. Jeg er ikke engang sikker på, at hun forstår engelsk; hun er måske hollænder, svensker eller sådan noget. De er lyse, som hun er sædvanligvis.“

(Fortsættes)

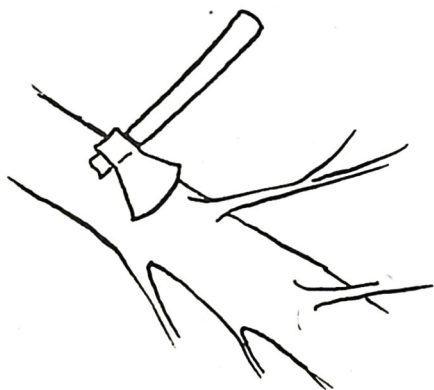

Mon du var blandt de mange lykkelige, der så et resultat af vinterens anstrengelser og fik væbnersnoren til Sct. Georgsdag? Eller — — hvis det ikke lykkedes, er så målet rykket frem til sommerlejren? Så må du hænge i nu, inden det bliver helt sommer, og du får endnu i maj- og jubiladet lidt hjælp. I dette blad tager vi fat på *Pioner* — et fint mærke at have, og det kræver færdigheder, som du får meget brug for i sommerlejren.

Pkt. 3: Kunne indrette en køkkenplads kan du læse om i „Førerbladet“ 1951: i marts-, maj- og jubiladene har jeg skrevet 3 artikler om lejrindretning, og her finder du også noget om at ramme pæle i jorden (pkt. 9). Pkt. 8: sav, kniv og økses brug er langt mere praktisk kunnen end teoretisk viden, men denne sidste er også nødvendig, og den findes i alle spejderbøger.

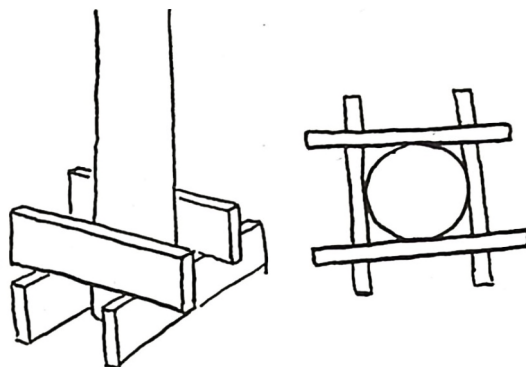
Dette at rejse en lejrflagstang skal jeg fortælle lidt om her. Det er meget forskelligt, hvilket materiale man har til en lejrflagstang; sjældent får vi her i Danmark lov til at gå i skoven med øksen på nakken og vælge det træ, der passer os bedst og så „hugge“ det, men givet er det, at vi ønsker det så lige som muligt og med færrest sidegrene.

Hvis vi skal afgrene det, må vi huske at hugge nede fra og husk også at have benene på den anden side af stammen. Hvis vi ikke har en færdig flagknop til at slå fast på den tynde ende af stangen, klarer vi os uden på flere måder: 1) et solidt og tilpas stort hul boret igennem den tynde ende af stangen, 2) en kovs bundet eller slået fast, og husk så at fæstne flagsnoren med

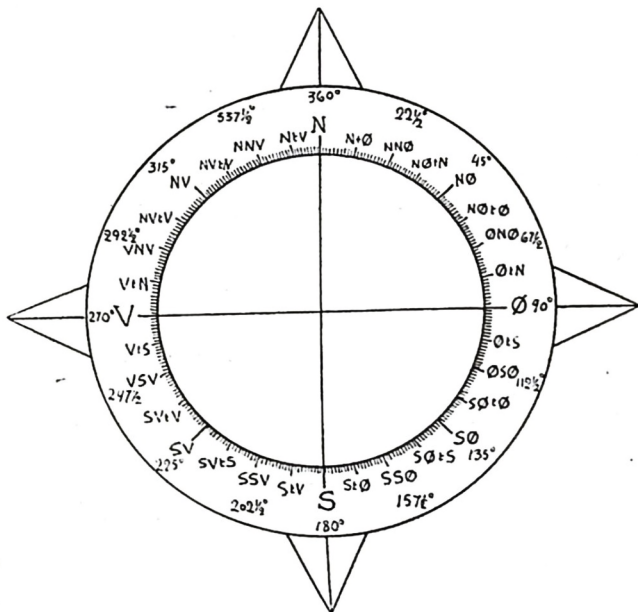

det samme!! Så graver vi et hul, og det skal være dybere, end du tror, og hvis stanger er høj (ca. 6 m) og skal bære et ret stort flag og eventuelt stå på et blæsende sted, da skal hullet også være stort i omkreds, for da må vi sikre os stabiliteten ved at slå 4 korte brædder eller flækkede grene på stangens nederste del, sådan som tegningen viser. Dette stiver vældigt af, når nu jorden, blandet med

nogle gode store sten trampes godt ned rundt omkring. Se endelig efter på nogen afstand, at stangen står lodret, der er intet så sølle som en skæv flagstang. Hvis det desuden er nødvendigt, kan man sætte 4–6 barduner fast på stangen ca. 1 m fra jorden og spænde dem godt ud til siden, så tror jeg, vi er sikre på, at vores stang vil stå fast, selv om flaget får modvind.

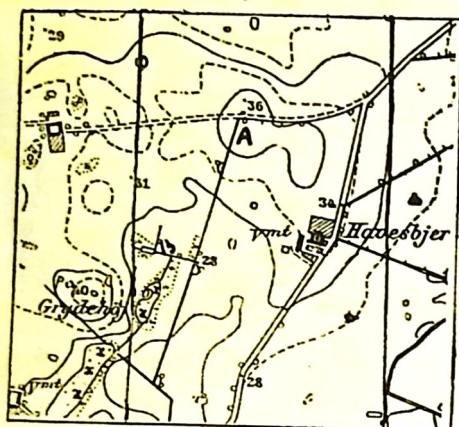
Pkt. 2: Der er mange måder at forstørre kort på, jeg kender i alle tilfælde 5, og her skal jeg fortælle om de to bedste, Silva-metoden og Sofus-metoden. Har I et Silva-kompas og kan anvende det rigtigt, får I sikkert det bedste resultat og samtidig indøver I brugen af kompasset, men har I ikke det, klarer I jer stolt foruden med Sofus-metoden og kan alligevel arbejde med *retning* og *afstand* — disse to ting, der er alfa og omega i alt kortarbejde.

Vi tager først fat på Sofus-metoden. I laver jer en Sofus — dette er et hjemmelavet navn på en hjemmelavet ting, som snart er mange år gammel, men stadig lige god. En

kompasring som tegningen viser; den er skåret ud i karton, og fra N til S og fra Ø til V er trukket en stærk sort sytråd, sådan at man midt i det åbne rum har centrum angivet, der hvor trådene krydser.

Vi vil forstørre det her afbildede kortudsnit 4 gange, det vil sige, at vi forstørker kortet fra 1 : 20.000 til 1 : 5.000.

Vi vælger et punkt på kortet A og afsætter det som en prik A, på papiret, lægger Sofus på kortet med centrum i A og med Sofus' N parallelt med kortets N. Nu lægges en lineal langs jordvolden i ca. SSV-lig retning og vi aflæser gradantallet på skalaen — her 196°. (Den Sofus, som vi bruger her, har 360°, den kan selvfølgelig også laves med 400°). Så flytter vi Sofus ned på papiret og lægger den med centrum i A, og N parallel med papirets N; til hjælp for dette sidste er der tegnet nogle meridianer d. v. s. nogle linier parallel med NS. Nu kan retningen ud mod 196° tegnes; afstanden til pkt. 28 måles og afsættes 4 gange så stor, og vi har pkt. 28, på papiret. Igen lægger vi Sofus på kortet nu med centrum i V-lig retning; vi aflæser 281°, lægger Sofus ned på papiret med centrum i 28. (N=N), tegn retning ud mod 281°; afsæt afstanden 28-B 4 gange ud til B. Vi vender tilbage til pkt. A på kortet, lægger Sofus på og tager retningen af markvejen i VSV-lig retning ud til gården (262°) — Sofus på

papiret og markvejen tegnes, afstanden afsættes 4 gange og på den måde fortsættes indtil alle ønskede punkter er indtegnede. Til sidst tegnes skitsen op med blæk eller tusch og signaturerne anvendes; vi glemmer aldrig nordpil og målestok, og skitsen er færdig.

Næste gang skal I høre om Silva-metoden, som ligner denne meget, så selv om I har et sådant kompas, kan I godt lave en Sofus og prøve at arbejde med den. Løyer

På bagsiden af decemberbladet læste I om en „lejr-lænestol“, som depotet reklamerer med — men mon ikke mange af jer undrede sig over, hvad det var for noget? — jeg skal fortælle jer det, for jeg så den omtalte lænestol i Amerika i 1952 og brugte den og viste den frem i forskellige lejre ifjor.

I tænker jer et stykke gjort ca. 6–8 cm bredt og ca. 80 cm langt; for enderne er der ombojet til en søm og en sejrling er slået i. Til denne ring er fæstet en ganske almindelig bardun (een til hver ring) med bardunstrammer og med den frie ende af bardunen i ringen.

Du sætter dig på græsplænen, lægger gjorden om ryggen, stikker fødderne ind i hver sin løkke og strammer bardunen, så længden passer til lange eller korte ben, og så sidder du godt og behageligt og længe og uden at blive træt i ryggen.

Løyer

★ ★ PATRULJELEGE ★ ★

Verdenshjørner:

Kompas

Fremstilles med bevægelig nål af tykt pap eller krydsfiner, diameter ½–1 m. Bruges lagt på gulvet til den indledende instruktion. Kompassets funktion forstås bedre på denne måde.

Soldomino

På højre halvdel af hver brik skrives verdenshjørnets for bogstav, på venstre halvdel af den følgende brik skrives det tilsvarende klokkeslet. Spejderne lægger en tilfældig brik, f. eks. den med „15“ og „Ø“. Hun skal nu finde det klokkeslet, der svarer til „Ø“, det er „6“. Derfor lægges brikken med „6“ til højre for den første brik o. s. v. Hvis brikkerne er lagt rigtigt, skal sidste briks verdenshjørne svare til første briks klokkeslet.

Venlig hilsen

Grethe, Glostrup

RÅDSKLIPPEN

Til Anne Lene, der skrev til Rådsklippen i „Pigespejderne“ nr. 2.

Kære Anne Lene!

Du skriver om din patrulje, der ikke gider bestille noget mere. Jeg kan trøste dig med, at min patrulje af og til har noget af det samme. Jeg har mærket, at til nogle patruljemøder er spejderne kun oplagt til pjank og pjat. Men jeg har to metoder, der har vist sig at være glimrende mod dette. Jeg ved godt, at de ikke er særlig „spejderagtige“, men de har hjulpet forbløffende godt.

Den ene metode bruger jeg, når jeg selv er lidt pjanket. Jeg siger: „Ja, lad os så give os til at lege! I må da selv om, I vil have 2. klasses prøven. Jeg har den, så for min skyld er det lige meget!“

Metode II bruges kun, når jeg er lidt knotten. Den er lidt ubehagelig, men den virker bedst! Jeg siger let henkastet: „Når I kun er kommet til møde for at pjatte, skulle vi så ikke holde helt op med patruljemøderne? Så slipper jeg i hvert fald for alt det roderi og spektakel, I altid laver.“

Så bliver spejderne selvfølgelig lidt mugne, men jeg kan være sikker på, at de næste tre møder går som smør, og at der ikke er spor i vejen.

Forøvrigt har jeg lige for nylig fundet på en metode III, og den er det bedste af alt. Den går ud på, at vi hvert 5. patruljemøde holder fyraften, d. v. s. at vi får te og sidder og lægger planer og snakker om gamle lejrminde. Det er vældig hyggeligt, men hvor længe det varer, ved jeg selvfølgelig ikke. Foreløbig ser vi alle hen til hvert 5. møde og arbejder for fuld kraft til de andre møder.

Kære Anne Lene, jeg håber, jeg kan hjælpe dig gennem mit brev.

Med spejderhilsen

Majbritt, patruljefører

Svar til Anne Lene.

Jeg tror, at vanskeligheden ved at lave en god patrulje er den, at vi allesammen har en vis ærgerrighed efter at have en stor patrulje, og så finder vi os i, at nogle af spejderne er lunkne, møder skidt, kommer upræcist o. s. v., o. s. v. Hvis vi var kloge nok, så smed vi med hård hånd de spejdere ud, der ikke interesserer sig for spejderarbej-

det. Det er jo en ærlig sag — alle kan vi jo ikke have de samme interesser, og når man bliver meldt ind som 11-årig, kan man ikke vide, om det nu alligevel er det, man vil blive ved med, derfor synes jeg, at hvis de lunkne spejdere ikke af sig selv kan finde på at gå ud, så skal vi andre bede dem gå ud, og så sidder vi der måske med en lille patrulje, men en lille god patrulje, og det gør arbejdet lettere for patruljeføreren, og det hele bliver så meget morsommere for os alle. Venlig hilsen fra en *nørrejde*

Det blev engang diskuteret i Rådsklippen, om vi ikke skulle se at få lidt mere frisk luft. Og det synes vi også her. Vort program lægges af tropsføreren, som spørger, om vi har noget at indvende, og det har vi ikke, fordi vi aldrig kan nå at tænke os nok om. Så udgår programmet til spejderne, og hvis vi gør lidt vrøvl, så bliver der bare sagt, at vi jo selv har været med til at lægge programmet.

Vi synes i vor patrulje, at vi skulle meget mere ud, vi skulle ud at trave, ud at cykle. Vi skulle som spejdere i gamle dage cykle eller gå til lejrpladserne. Til den patrulje, der spørger, hvad den skal bruge 25 kr. til, vil jeg gerne sige, at når patruljen ikke har noget, den lige i øjeblikket trænger til, så skal den naturligvis gemme pengene og eventuelt samle sammen til et patruljetelt eller en anden ting, som helt er patruljens.

Hanne Skov Petersen

PATRULJELEGE

Patruljelegene kommer denne gang fra Hroar Divisions udmærkede divisionsblad.

Skyggeleg

Patruljerne vender ryggen til tropsføreren, der nu holder forskellige ting i vejret, sådan at de ved lysets hjælp danner skygger på den væg, patruljerne ser på. Det gælder så om at kunne se, hvilke ting, der vises frem. Morsomt er det også at lade det ske patruljevis og se, om spejderne kender andres skyggeprofiler.

Morsetræning

Patruljerne er stillet op bag hinanden, og bagfra sendes en morsemelding på den måde, at sidste mand giver meldingen til den næstsidste, og den næstsidste giver den videre til den trediesidste o. s. v. Tegnene tilkendegives ved et let slag med en flad hånd, når en streg skal sendes, og et prik med en pegefinger, når det skal være en prik. Når meldingen er nået patruljen igennem, nedskriver første spejder den og afleverer. Der tages tid, og meldingen bedømmes.

PATRULJEN ser på naturen I MAJ . . .

I maj måned når foråret sit højdepunkt med skovens udspring. Da det var marts, syntes vi, at isen blev liggende usædvanligt længe i år, og at foråret lod vente på sig. Det er sket før. Alligevel har det vist sig, at var end vinteren aldrig så langtrukken, stod skoven dog grøn i den anden uge af maj. Læg I nu mærke til, om denne påstand holder stik i år. Har I held til at komme ud ofte, skriv da lidt ned om, hvornår I har set de første udsprungne bøgegrene, og hvornår I fandt skoven fuldt udsprungen. Et år kan bøgens løvspring ske næsten pludseligt, et andet år kan det måske strække sig over indtil to uger. Læg også mærke til birkens og egens og askens løvspring og sammenlign tidspunkterne herfor med bøgens.

Hvordan forholder det sig med nogle af nåletræerne her i løvspringstiden? Springer *granen* også ud? Vi ved jo dog alle, at den er stedsegrøn. Svaret må blive ja. Lidt hen i maj kan I se de brune „dupper“ på grangrenene; det varer ikke længe, førend det brune falder af, og knoppen har udviklet sig til et spædt skud med lysegrønne bløde nåle, der først lidt efter lidt bliver stive. Kig også på *lærketræet*. Det er det eneste danske nåletræ, der mister sine nåle om vinteren. Skønt er det at se i løvspringstiden med de spæde nåle samlet i „buketter“ ud ad grenene.

Samtidig med at skoven springer ud, kommer de sidste trækfugle tilbage. Det er *gøgen* og

nattergalen. Gøgen kommer i den første uge af maj, af og til i de sidste dage af april, og nattergalen plejer at have indfundet sig inden 12. maj. Gøgens kukken kender I alle, og nattergalens sang med smukke fløjtetoner og dybe kluk, der afsluttes af en hæs snerren, er let at opfange.

Alle fuglene har travlt med at samle materiale til deres reder, bygge dem, lægge æg og ruge ud, så der er meget, I kan se på i denne tid.

En god idé er det også at kaste et blik ned i grøfter, vandhuller og skovsøer for at se, om ikke *frøerne* skulle være i gang med æglægningen. Frørnes æg er samlet i geléagtige klumper på størrelse med en kokosnød; i disse geléagtige masser kan I se små sorte prikker, som i løbet af en 14 dages tid udvikler sig til *haletudser*, der senere ændrer form og bliver til „rigtige frøer“.

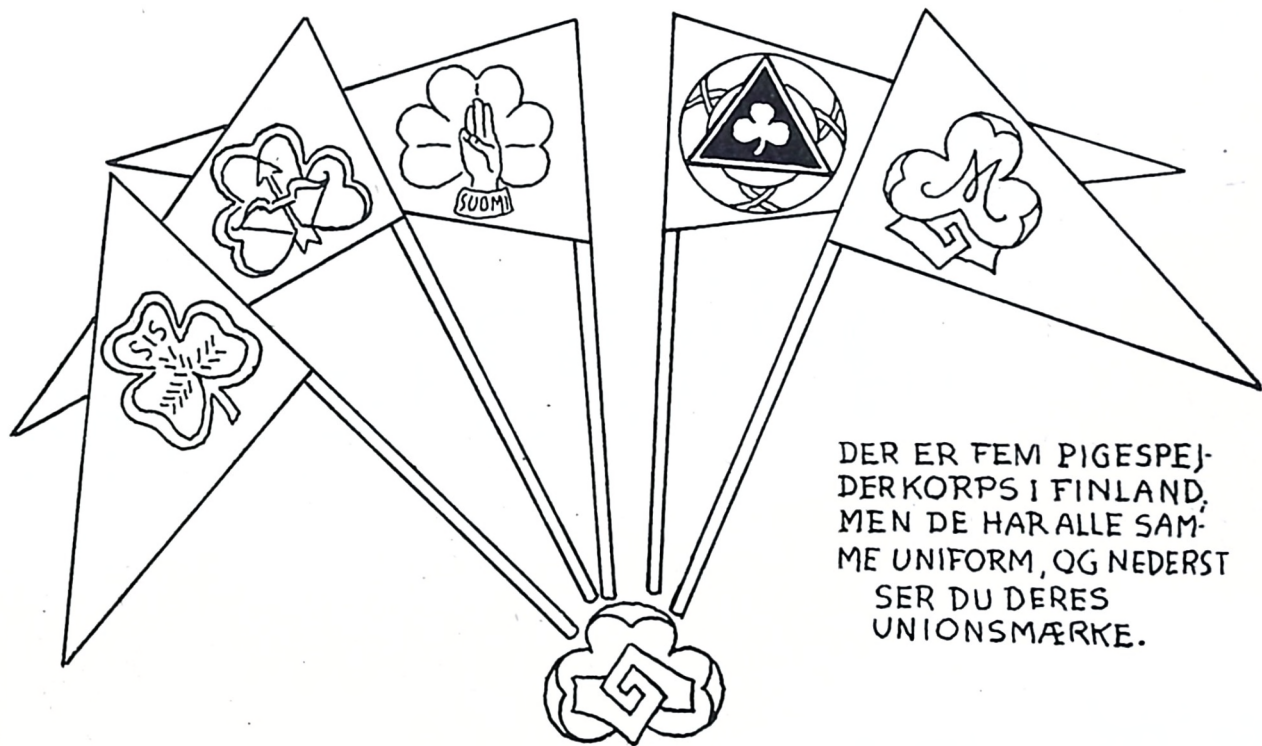
Spadserer I en varm dag langs med et stengærde eller over skovbund eller mosebund, som solen rigtig har fået opvarmet, kan I godt være heldige at få *snoge* at se. Efter deres liggen i dvale fra oktober til hen i april nyder de at lade sig bage i solen. Snogen går heller ikke af vejen for en lille svømmetur tværs over en skovsø. Med hovedet over vandfladen og bugtende bevægelser klarer den sig fint i vandet. —

Endelig er maj måned jo den måned, hvor de lyse nætter begynder; det sker den 5. maj, og derfor må man rigtig nyde den herlige tid. *Mulle*

SUOMEN PARTIOTYTTÖJÄRJESTÖ FINLANDS PIGESPEJDERUNION

SP's UNIFORM, MØRKEBLÅ
KRAVE, HVID
LÆDERBÆLTE
STRØMPER, BRUNE ELLER GRÅ
SKO, SORTE EL. BRUNE
TØRKLÆDE, BLÅT.
MEISENS UNIFORM,
ER OGSÅ MØRKEBLÅ.
MEN MED STOFBÆLTE.

DER ER FEM PIGESPEJ-
DERKORPS I FINLAND,
MEN DE HAR ALLE SAM-
ME UNIFORM, OG NEDERST
SER DU DERES
UNIONSMÆRKE.

Maj måned 1954

Nu er det tid
at tænke på lejrudstyret!

Rygsæk,
ny facon

Den norske kræmmerhusmodel med bred mejs og en sæk, der er smal forneden og vid foroven, så vægten lægges over på skuldrene, og rygsækken bliver lettere at bære.

Modellen har stort lynlåsrum i klappen og ekstra remme til fastspænding af sovepose. Den ideelle rygsæk til vandreture! Pris 74,50

Mejsrygsæk m. 3 udvendige lommer,
2 str. 46,50—42,50

Samme model i luksusudførelse med
faconsyede lommer 54,50—51,00

Jamboretornyster 27,50

Jamboretornyster m. mejs 38,75

Spejderrygsæk m. stor uvendig lomme... 19,50

Tilbehør til rygsække

Læderremme, 50—80—100 cm 1,25—2,10—2,35

Gjorderremme, 80—100 cm 1,40—1,60

Kit-Kat remme, 80—100 cm 1,95—2,30

Skulderfilt 3,95

Cykletaske

Grå ravndug m. eet rum, pr. sæt 23,75

Samme model m. 2 rum, pr. sæt 25,75

Kit-Kat cykletaske, brun 22,50

Cykletaske m. 2 lynlåse, stiv bund m. kuffertsom
pr. stk. 15,50

Soveposer

Konkurrencen i soveposer er stor i år. — Depo-
tet fører kun 1ste klasses soveposer.

Heldun med mellemvæg, 170 cm, vægt 1100 g,

med og uden pude 118,50—110,50

185 cm, vægt 1250 g, med og uden pude 129,50—121,50

Dun, gennemstukket, 170 cm, vægt 1300 g,

med og uden pude 94,00—89,50

185 cm, vægt 1450 g, med og uden pude 101,75—97,00

Halvdun, 170 cm, vægt 1600 g,

med og uden pude 77,00—72,50

185 cm, vægt 1800 g, med og uden pude 83,50—78,75

Kapok, 170 cm, vægt 1500 g, med pude 58,50

185 cm, vægt 1700 g, med pude 63,50

Lama uld, 170 cm 59,85

185 cm 63,85

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

Tæppesoveposer

Heldun, med mellemvæg, vægt 1300 g 143,50

Halvdun, vægt 2200 g 99,75

Kapok, vægt 2100 g 70,50

Lama uld, vægt 2500 g 78,00

Hylstre til soveposer

impregneret stærk pose m. hank og lynlås til kapok-, halv-
duns- og heldunsover 15,85—13,85—11,50

Lejrkittler til spejdere

model som uniformen
i lyseblåt bomuldsstof,
str. 0, længde 74 cm ... 18,50

— 1, — 84 — ... 19,50

— 2, — 94 — ... 20,50

— 2a, — 104 — ... 21,50

— 3, — 112 — ... 22,50

— 3a, — 118 — ... 23,50

Lejrkittler til førere, model I

overskåret i taljen,
nederdel i bredder,
str. 40, længde 105 cm 30,00

— 42, — 112 — 31,00

— 44, — 118 — 34,00

— 46, — 120 — 35,00

Lejrsæt i 4 dele

bestående af nederdel, kortærmet bluse, shorts og trekant,
str. 38—40—42 42,50

Shorts og trekant 15,00

Bluse og nederdel 27,50

Bluse str. 44 13,50

Nederdel 18,00

Lejrtørklæde

marineblåt 1,25

Marineblå shorts

svær kvalitet, str. 38—40—42 14,00

Lejrforklæde

god, fiks model med smæk, blå- og hvidternet 5,90—6,25

Marineblåt kuseforklæde 7,50—8,50

Gummisko

De helt rigtige lærredssko til lejr fås på depotet. De er
med tåforstærkning, og vi har dem både i hvidt og ma-
rineblåt,

str. 32—35 hvide 7,50 blå 7,75 blå m. lang snoring 8,80

— 36—39 9,00 9,25 10,25

— 40—41 10,00 10,25 12,00

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 30 april

512